

Sihirli Silgi

Yavuz DEMİRKIRAN

Sihirli Silgi

Yavuz DEMİRKİRAN

Emma dünyadaki her şeyden çok çizmeyi severdi. Her öğleden sonra küçük ahşap masasına oturur, pastel boyalarını ve kulağının arkasına sıkıştırdığı kırmızı kalemini alırdı. Çalışırken çene hizasındaki kıvrık koyu kahverengi saçları zıplardı. Her yanağında küçücük bir çil olan yuvarlak yüzü fikirlerle ışıldardı. Bugün geniş, kıvrık kanatlı bir ejderha çizmek istiyordu.

Emma'nın dedesi Dede Leo uzun boylu, hafifçe öne eğik duran tatlı bir adamdı. Kabarık beyaz saçları, yuvarlak gümüş gözlüklerinin ardında kırış kırış nazık mavi gözleri vardı. Krem rengi gömleğinin üzerine yeşil örgü bir hırka giyerdi. Emma'nın çizmesini izlemeyi çok severdi. 'Ejderhan çok canlı görünüyor,' dedi sıcak bir gülümsemeyle. 'Ama sana özel bir şeyim var.' Küçük, soluk mavi bir silgi uzattı.

'Bu sihirli bir silgi,' dedi Dede Leo. 'Her hatayı kusursuzca siler.' Emma'nın büyük ela gözleri kocaman açıldı. Silgiyi aldı, elinde sıcacık hissettirdi. Dede'nin kolunun arkasından iri, parlak siyah gözlü minicik bir yaratık başını uzattı. Bu Pixel'ti; ortasında altın bir kurdele olan, silgi şeklinde küçük bir arkadaşı. 'Merhaba!' dedi Pixel cıvılayarak.

Emma bir kedi çizmeye başladı. Kafası için yalpalayan bir yuvarlak çizdi. 'Ooops, bu yuvarlak olmadı,' dedi. Sihirli silgiyi sürttü ve yalpalayan çizgi yok oldu. 'Vay canına!' diye soludu. Pixel yanında süzüldü, minik pırıltısı parlıyordu. 'Kusursuz!' diye sevindi Pixel. Emma yeniden çizdi, her küçük kusuru sildi. Kısa sürede kedi pürüzsüz ve düzgün oldu.

Ertesi gün Emma uzun ayçiçekleriyle bir bahçe çizdi. Fazla uzun bir yaprağı sildi. Fazla kısa bir taç yaprağı sildi. Pixel kısa kollarını çırpı. 'Ne kadar düzenli!' dedi. Emma gülümsedi ama içinde bir şey biraz yavan hissettirdi. Çiçekler kusursuz görünüyordu ama rüzgârda dans etmiyorlardı. Yine de her küçücük hatayı silmeye devam etti.

Emma top peşinde koşan bir köpek yavrusu çizdi. Eğri bir patiyi sildi. Yanlış yöne sarkan bir kulağı sildi. 'İşte oldu,' dedi. Ama yavru bir oyuncak gibi katı görünüyordu. Dede Leo yanına geldi ve başını yana eğdi. 'Çok düzgün,' dedi nazikçe. 'Ama eğlence nerede? Kıpırtı nerede?' Emma kaşlarını çattı ve çizimine baktı.

O gece Emma uyuyamadı. Duvardaki resimlerine baktı. Hepsi pürüzsüz ve kusursuzdu ama boş hissettiriyorlardı. 'Neden beni mutlu etmiyorlar?' diye fısıldadı. Pixel yastığının üstünde oturdu, kocaman siyah gözleri üzgündü. 'Bilmiyorum,' dedi Pixel usulca. 'Kusursuzluğun en iyisi olduğunu sanmıştım.' Emma dizlerini kucakladı ve derin derin düşündü.

Ertesi sabah Emma bir kuş çizmeye çalıştı. Dışarı taşan bir tüyü sildi. Fazla sivri bir gagayı sildi. Ama bitirdiğinde kuş düz bir oval gibi görünüyordu. 'Bu artık eğlenceli değil,' dedi Emma. Boğazında bir yumru hissetti. Pixel büzüldü. 'Belki hatalar o kadar da kötü değildir?' dedi Pixel incecik bir sesle. Emma elindeki silgiye baktı.

Dede Leo Emma'nın sessizce oturduğunu gördü. Yanına oturdu ve kuşun kanadındaki minik yalpalamayı işaret etti. 'O küçük tümsek bana esintide kabaran bir tüyü hatırlatıyor,' dedi. 'Hatalar karakter katabilir.' Emma yalpalayan çizgiye baktı. Gerçekten de kabarmış bir tüye benziyordu. 'Ama kusursuz olmasını istemiştım,' dedi. Dede gülümsedi. 'Kusursuzluk sıkıcıdır,' dedi.

Emma kırmızı kalemını yeniden eline aldı. Eğri bir dalı olan bir ağaç çizdi. Onu silmedi. Bunun yerine dala tüneyen minicik bir kuş ekledi. Eğri dal kusursuz bir tünek oldu. Pixel'in gözleri kocaman açıldı. 'Ne akıllıca!' dedi. Emma kıkırdadı. Yalpalayan gövdesi olan başka bir ağaç çizdi ve ağaç dans ediyor gibi göründü. 'Hatalar eğlenceli olabilir!' dedi.

Emma sihirli silgiyi bir çekmeceye koydu. 'Her şeyi düzeltmene ihtiyacım yok,' dedi ona. 'Hatalarımdan öğrenmeye ihtiyacım var.' Pixel kafası karışmış göründü. 'Peki ya kusursuzluk?' diye sordu. Emma gülümsedi. 'Ben canlılığı tercih ederim,' dedi. Kalemmini aldı ve yalpalayan ağaçlardan oluşan koca bir orman çizdi. Her biri farklıydı ve kişilik doluydu.

Pixel Emma'nın çizmesini izledi. 'Hataları silmenin en iyi yol olduğunu sanırdım hep,' dedi Pixel. 'Ama çizimlerin artık daha canlı.' Emma başını salladı. 'Her hata bana yeni bir şey öğretiyor,' dedi. 'Mesela o yalpalayan yaprak bana rüzgârın nasıl estiğini gösteriyor.' Pixel'in pırıltısı daha da parladı. 'Yani hatalar küçük öğretmenler gibi mi?' diye sordu. 'Aynen!' dedi Emma ve eğri bir gülümsemesi olan bir güneş çizdi.

Emma ailesinin yeni bir resmine başladı. Dede Leo'yu kabarık beyaz saçları ve yuvarlak gözlükleriyle çizdi. Hırkasında küçük bir kusur yaptı ama silmedi. Bunun yerine onu bir yama cebe dönüştürdü. Dede Leo görünce kahkahayla güldü. 'Artık bu benim en sevdiğim cebim!' dedi. Emma gurur duydu. Kalbi dolu ve mutlu hissetti.

O günden sonra Emma her gün sevinçle çizdi. Sihirli silgiyi çekmecesinde sakladı ama hatalarını silmek için hiç kullanmadı. Bunun yerine her yalpalayan çizgiye bakıp 'Bundan ne öğrenebilirim?' diye sordu. Bazen bir hatayı yeni bir şeye dönüştürdü. Bazen de olduğu gibi bıraktı. Eserleri hayat doluydu ve gerçekten kendisine ait hissettiriyordu.

Pixel Emma'yla kaldı ve kusurlu çizimleri sevmeyi o da öğrendi. 'Resimlerin beni gülümsetiyor,' dedi Pixel, minik pırıltısı ışıldayarak. Emma Pixel'i usulca okşadı. 'Çünkü hatalarla dolu,' dedi. 'Ve benimle dolu.' Dede Leo sandalyesinden izledi, kırış kırış gözleri parlıyordu. 'En güzel sanat türü budur,' dedi usulca.

Emma hâlâ kırmızı kalemını kulağının arkasında taşır, yeni fikirler için hazırdır. Her yalpalamanın ve yanlış çizginin yeni bir şey öğrenme fırsatı olduğunu bilir. Çizimleri tıpkı kendisi gibi canlı ve kişilik doludur. Ne zaman tıkanrsa Dede Leo'nun sözlerini hatırlar: 'Kusursuzluk sıkıcıdır.' Sonra kalemını alır ve mutlu bir kalple çizer.